

Ngược dòng Thời gian
Chủ đề: CTVN
Tác giả: Cao Bá Tuấn ghi

Một Trung Đội Trưởng Nghĩa Quân

LTS: Với nội dung bài này, chúng tôi chủ động không tìm hiểu tác giả; bởi chúng tôi nghĩ, độc giả sẽ nhận ra tâm tình của mình y như hầu hết ý mà tác giả diễn đạt ở đây. Còn nếu như tác giả không đồng ý nêu trên, xin thứ lỗi vậy. (QV)

- Rất vui được nói chuyện với chú. Chú có thể cho biết tên tuổi, cấp bậc, đơn vị.
- À, tui tên Nguyễn Văn Ba, trung đội trưởng Nghĩa Quân, sáu mươi sáu tuổi.
- Ngày 30/4/75 chú còn ở trong quân đội?
- Tới ngày 6/5/75.
- Nghĩa là chú vẫn cầm súng sau 30/4/75?
- Tui tui vẫn chiến đấu mặc dù đã biết có lệnh đầu hàng.

- Chú nghĩ gì về cuộc chiến tranh VN?
- Rất đơn giản. Bên mình (VNCH) phải tự vệ vì bị bên kia (VC) tấn công. Hễ buông súng là chết.
- Chú có thể giải thích rõ hơn một chút.
- Tụi nó đánh mình, phá hoại nhà cửa đất nước mình, bọn phạm mình là phải chống trả để tự vệ. Cũng giống như bị cướp vào nhà. Mình không muốn vợ con bị hại thì mình phải chống lại.
- Nhiều người cho rằng chiến tranh Việt Nam là chiến tranh ý thức hệ, chú nghĩ sao?
- Ý thức hệ cái con mẹ gì. Lính VNCH chiến đấu để tự vệ. Chiến tranh ý thức hệ là sản phẩm của mấy cha mấy mẹ trí thức chồn lười, sa lông. Mấy cha mấy mẹ muốn chúng tỏ mình học giỏi, thông minh hơn người khác nên chế ra vụ ý thức hệ để hù con nít.
- Vậy đánh nhau giữa Bắc Việt và Nam Việt không phải do ý thức hệ?
- Để tui cho em một thí dụ dễ hiểu. Nếu cộng sản miền Bắc (CSMB) không xúi giục đám Giải Phóng Miền Nam (GPMN) và không đưa lính vào phá miền Nam, thì liệu chiến tranh có xảy ra hay không? Nếu tụi nó cứ ở yên ngoài đó mà xây dựng chủ nghĩa cộng sản, dân miền Nam có đi lính không? Trả lời được câu này, em sẽ thấy chẳng ý thức hệ con mẹ gì hết!
- Có người lại cho rằng chiến tranh Việt Nam là nội chiến, chú đồng ý không?
- Theo suy nghĩ của tui, nội chiến là người cùng một nước đánh nhau vì tranh giành hay bất đồng gì đó. VNCH và VNDCCCH (CSMB) là hai nước độc lập đầu phải anh em trong nhà.
- Nói về anh em trong nhà lại có người cho rằng miền Nam và miền Bắc đánh nhau theo kiểu huynh đệ tương tàn. Chú nhận xét thế nào?
- Đó là ý nghĩ của đám trốn lính. Tụi này là thứ hèn nhất sợ chết nên phải chế ra vụ huynh đệ tương tàn để từ chối đi lính. Tụi nó nài có không muốn bắn vào anh em.
- Một người viết cho rằng VNCH điên cuồng chống cộng. Tác giả này còn đưa ra hình ảnh của hai nhân vật mà tác giả gọi là đại diện của hai quân đội. Một anh tên Lưu Quang Vũ lính miền Bắc, và Nguyễn Bắc Sơn của VNCH. Tôi xin phép đọc thơ của cả hai cho chú nghe (đọc thơ)...

– ĐM. Thằng nào viết ngu vậy?

– Chú có vẻ tức giận. Xin chú cho biết lý do.

– VNCH mà điên cuồng chống cộng thì đâu có chính sách Chiêu Hồi, đâu có bắt tù binh cả trăm ngàn nuôi ăn cho mập rồi trao trả? Thằng cha này chắc chưa bao giờ cầm súng! Cũng chưa bao giờ biết rõ về VC. Chú em về biểu chả đọc bài của Trần Đức Thạch, cựu lính trinh sát Việt cộng về vụ thảm sát ở miền Đông. Hèn gì VNCH mất sớm chỉ vì còn có nhiều người quá khờ khạo và ngu xuẩn. Cha tác giả này chắc không biết vụ Tết Mậu Thân, Đại Lộ Kinh Hoàng. Tui nói cho chú biết, Việt cộng được chính huân là đằng trước mũi súng của tui nó kể cả con gà con chó đều là kẻ thù. Cho nên chúng giết dân vô tội không gớm tay. Được bao nhiêu người trong lính Việt cộng giống như ông Lưu Quang Vũ nào đó? Còn cha Nguyễn Bắc Sơn làm thơ để giải sầu, chứ đâu có sĩ quan nào đem bị đông rượu đi hành quân. Lính khát thì cần nước chứ đâu cần rượu. Hơn nữa giữa trận tiền mà say rượu thì chỉ huy sao được? Mạng sống của lính nằm trong tay mình, đâu có giỡn được?

– Xin phép hỏi chú câu khác. Chú có thể kể lại diễn biến những ngày cuối cùng tại sao chú vẫn còn cầm súng cho tới sau 30 Tháng Tư?

– Tui là trung đội trưởng Nghĩa Quân. Nhiệm vụ của tui là đóng đồn ở địa phương. Có mười tám anh em dưới quyền tui. Ngày đầu hàng tui biết tui du kích sẽ không tha mạng nếu bị bắt sống. Do đó tui ra lệnh anh em giải tán về nhà. Còn tui thì xách cây M16 vô rừng. Tui tính thí mạng cùi. Nếu bị phát giác thì trước sau gì cũng chết, vậy nên chọn cái chết cho đáng. Trong số mười tám anh em có sáu thằng tình nguyện theo tui.

– Rồi sau đó thì sao?

– Khi thấy êm êm, tui nói tui nhỏ giải tán, trốn đi xứ khác đừng trở về nhà.

– Vậy là chú không trở về nhà? Chú có ân oán gì với du kích địa phương không?

– Thì chiến tranh mà. Tránh sao được.

– Vậy có lần nào chú bắt tù binh khi bắt sống không?

– Để tui kể cho em nghe vụ này. Một lần lính đi phục tóms được tên du kích dẫn về trình diện tui. Thằng du kích cỡ khoảng mười bốn mười lăm tuổi. Nhìn đã thấy ngờ ngờ. Tới chừng hỏi ra mới biết là con trai của thằng Ba Cội.

– Ba Cội là ai vậy?

- Bạn cùng quê, lớn lên nó theo VC. Nó là đội trưởng du kích. Tụi tui thỉnh thoảng cũng chạm nhau.
- Rồi chú xử con Ba Cội ra sao?
- Xử gì, con nít mà. Tui đá đít, bạt tai nó mấy cái rồi đuổi về. Tui biểu nó: Nói với tía mày có ngu thì ngu một mình, đừng xúi dại con mình đi theo. Vụ này Ban 2 Chi Khu làm hồ sơ chuyển tui lên quận. Cũng may ông quận biết tánh khí tui nên vỗ vai cười rồi cho tui về. Ông biểu tui chai rượu nói: Tôi biết anh mà anh Ba.
- Sau này chú gặp lại Ba Cội không?
- Không, Ba Cội chết rồi. Bị Thám Sát Tinh dút.
- Còn con Ba Cội?
- Nghe nói nó qua công an bây giờ làm lớn lắm. Thời gian tui trốn, nó có ghé nhà vợ tui hỏi thăm. Có cho mấy chục ký gạo. Nghe nói nó có cảm ơn tui.
- Rồi chú ra trình diện hay bị bắt?
- Bị bắt. Trốn hoài mệt quá. Cũng mấy năm sau nhớ vợ con mò về thăm.
- Chú bị bao lâu?
- Sáu năm tám tháng mười bốn ngày!
- Vậy sao chú không xin đi HO?
- HO gì tui. Mình đâu phải sĩ quan, mà chữ Anh chữ U mình đâu có biết gì.
- Sau khi trở về nhà, chú có bị khó dễ gì không?
- Nói thiệt chú nghe, Việt cộng nó ghét lính Tổng Trừ Bị (ND, TQLC, BĐQ...) một thì nó ghét tui mười. Lính đánh giặc xong rồi rút còn tui tui, đây là tài sản vợ con xóm giềng, địa phương mình nên tui tui sống chết cũng cố thủ. Tui nó đánh hoài mà không chiếm được. Nó đi tui sói trán. Nhưng mình thua rồi thì cứ làm cam làm diếc mà sống.
- Chú có cơ hội nào gặp lại mấy anh em dưới quyền?
- Có, hai thằng em giờ nghèo lắm. Còn ba thằng đi vượt biên. Tội nghiệp, huynh đệ chi binh thỉnh thoảng hùn tiền gửi về cho mấy đứa nghèo.

- Họ có giúp chú không?
- Có, mà tui không nhận. Vợ con buôn bán cũng sống được, để dành cho mấy đứa em khổ hơn mình.
- Xin phép chú được hỏi một câu về chính trị. Có vài người đang hô hào hòa hợp hòa giải với VC chú nghĩ sao?
- Tui cảm ơn chú em đã tôn trọng mà hỏi tui, cỡ TĐT Nghĩa Quân học hành bao nhiêu. Nhưng như tui đã nói hòa hợp hòa giải là anh em trong nhà có chuyện xích mích mới ngồi xuống mà nói chuyện. Còn đảng này nước mình (VNCH) bị nước khác (VNDCCH, CSMB) đánh chiếm thì làm sao mà có chuyện đó. Tui hỏi chú em. Tàu lục địa đánh chiếm Tây Tạng, Duy Ngô Nhĩ. Liệu dân mấy nước đó có chịu hòa hợp hòa giải với Tàu không?
- Bây giờ nói chơi cho vui một chút, chú biết Nguyễn Tấn Dũng chớ?
- Biết.
- Thí dụ nếu ngày xưa chú đi kích bắt được NTD thì chú làm sao. Cha này nghe nói trước đây cũng là du kích mà.
- NTD cũng cỡ tuổi tui. Hồi đó có bắt được chắc cũng bóp tai đá đít vài cái rồi gởi về cho Ban 2.
- Nếu chú biết trước NTD sẽ là TT sau này chú tính sao?
- Làm sao biết được? Nhưng như chú em nói, nếu có thiên lý nhãn thấy được vị lai tui sẽ tính cách khác!
- Cách nào chú có thể cho biết.
- Bí mật quân sự mà chú em. Làm sao cho biết được. Thì cũng cỡ như người nhái Mỹ với Osama Bin Laden vậy thôi (cười...). Vậy chớ bây giờ hỏi vui chú em điều này. Đồ chú em biết đám mới về hưu kỳ rồi (NTD, TTS, NSH...) đang làm gì? Bí hả? Tụi nó đang viết kiến nghị! Thằng cộng sản nào về hưu cũng giỏi viết kiến nghị hết. (cười...)
- Cụng ly cái, chú Ba. Tôi thấy chú lớn tuổi rồi và cũng đã cống hiến phần vụ của mình cho tổ quốc. Giả sử bây giờ nếu đất nước (VNCH) cần, chú dám cầm súng trở lại không?
- Già rồi, giờ chỉ nghỉ ngơi vui với con cháu. Nhưng nếu phải chiến đấu để lấy lại đất nước VNCH từ bất cứ ai, chết tui cũng chịu chú à. Súng không nổi thì cầm dao, bất cứ cái gì.

- Chiến tranh qua rồi, giờ nghĩ lại chú có thấy căm thù lính bên kia không?
- Không, lính chỉ biết theo lệnh. Căm thù là căm thù đám lãnh đạo. Đám này đã lừa gạt lính của nó vào trong này chết cả triệu. Cả triệu gia đình ngoài kia mất người thân đến nỗi không có cái xác mà chôn. Hồi đó thiếu gì dịp bắn chết tù binh rồi quăng xuống sông phi tang mà mình làm không được. Ngoài chiến trường thì bắn nhau. Nhưng đã bắt tù binh rồi là tui chuyên qua cho Ban Hai thăm vấn, coi như mình xong nhiệm vụ. Cũng là con người với nhau cũng có gia đình, cha mẹ, vợ con. Sung sướng gì mà bắn người đã ngã ngựa?
- Theo chú những người cộng sản có nghĩ như vậy không?
- Tôi đã nói rồi. Tụi nó được chính huấn coi mỗi thứ trước đầu súng là kẻ thù, cần phải giết hết. Thương binh của nó mà nó còn giết phi tang, huống hồ gì lính mình. Bởi vậy mình thua nó vì phía bên mình còn nhân đạo quá!
- Đạo này có nhiều cuộc biểu tình về môi trường mà lượng người tham gia không đông. Có vẻ như dân Sài Gòn rất thờ ơ cho chính tương lai của đất nước và của gia đình họ. Chú có ý nghĩ gì không?
- Giỡn hoài chú em mày! Để tui nói cho chú em mày rõ. Dân Sài Gòn thứ thiệt thì hoặc là ở nước ngoài hoặc là chết tù chết biển hết. Còn dân “Sài Gòn” bây giờ đa số toàn tụi Ba-ke-75. Tụi này thừa hưởng biết bao quyền lợi từ “bác” và “đảng”, đâu có ngu gì chống! Cỡ phân nửa Sài Gòn bây giờ là dân nguyên thủy VNCH thì VC hết nước sống!
- Chắc chú biết chuyện thăm của Obama. Ông còn ghé ăn bún chả rồi thăm chùa Tàu gì đó ở Sài Gòn.
- Biết chớ. Có điều tổng thống của chú em đi lộn chỗ! Đáng lẽ ông phải ghé mấy cái quán “phở chữ” “cháo mắng” để biết văn hóa của Xã Hội Chủ Nghĩa. Thay vì viếng chùa Tàu ông nên đi thăm Nguyễn Trường Tộ và Sầm Đức Xương (mấy thằng cô hồn các đảng môi giới và mua trinh nữ sinh) để học thêm về “đỉnh cao trí tuệ của loài người.”
- Chú Ba vui quá! Cảm ơn chú về cuộc nói chuyện này. Chú có muốn nhắn gì với anh em không?
- Ai?
- Những người lính cùng chung chiến tuyến ngày xưa.
- À, vậy thì tui xin có chút lời. Thưa anh em, tui Nguyễn Văn Ba, trung đội trưởng Nghĩa Quân xin có lời chào hỏi anh em mình. Tui chỉ muốn nói là tui hãnh diện từng chiến đấu

dưới cờ của VNCH như anh em. Tuổi trai trẻ của tui mình đã không phí phạm. Tui cũng có nhiều dịp gặp anh em thương binh, thỉnh thoảng ngồi uống cà-phê, hút điếu thuốc. Anh em coi vậy chớ hãnh diện lắm vì đã cống hiến phần thân thể mình cho đất nước. Khỏe thì có khỏe, nhưng tới ngày chết tui tui còn ở trên quê hương, không bao giờ mất đi niềm hãnh diện từng là người lính VNCH “đi dân nhớ ở dân thương”, phải không các chiến hữu?

*Cao Bá Tuấn ghi
May 23, 2018*

CBT chú thích: Đã xóa rất nhiều chữ ĐM (và tiếng khê khà rượu để chưng cất tại nhà, rượu hạng nhất) để bài viết dễ đọc hơn. Chú Ba vẫn còn sống ở Việt Nam. Những lời chú tâm sự là từ đáy lòng bởi tin tưởng nhau hơn hai chục năm trời giữa chú và tôi. Cảm ơn chú Ba. ĐM VC hả chú Ba? Ô-kê Sa-lem chú Ba!

Nguồn: Internet eMail by ddc chuyển

*Đăng ngày Thứ Hai, December 31, 2018
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQT/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*